

§ 11. Bestemmelserne om Generhvervelse af dansk Indfødsret i § 4 kommer ogsaa til Anvendelse paa Personer, der ved Lovens Ikrafttræden har fast Bolig her i Riget.

De Kvinder, som ved Lovens Ikrafttræden har tabt dansk Indfødsret ved at indgaa Ægteskab med en Mand, der ikke har dansk Indfødsret, faar Indfødsret, saafremt de efter Ægteskabets Indgaaelse stedse har boet her i Riget. Flytter de ud af Riget, taber de dansk Indfødsret.

Lovens § 9 medfører kun Tab af Indfødsret for saadanne Personer, der opnaar 22 Aars Alderen senere end 3 Aars Dagen efter denne Lovs Ikrafttræden, samt for saadanne Personers Hustruer og Børn.

Løvrigt kommer Lovens Bestemmelser til Anvendelse, saafremt det Forhold, der begrundet Erhvervelse eller Fortabelse af Indfødsret, ligger efter Lovens Ikrafttræden.

§ 12.

Denne Lov, der træder i Stedet for Lov Nr. 42 af 19. Marts 1898 om Erhvervelse og Fortabelse af Indfødsret, saaledes som denne er ændret ved Lov Nr. 57 af 23. Marts 1908 (se Bekendtgørelse Nr. 59 af 23. Marts 1908), gælder for alle Dele af den danske Stat.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

De i Danmark gældende Bestemmelser om Erhvervelse og Fortabelse af Indfødsret findes i Lov af 19. Marts 1898, saaledes som denne er ændret ved Lov af 23. Marts 1908. Derhos er der ved Love af 5. September 1920 og 12. Juni 1922 givet Regler om Erhvervelse af dansk Indfødsret i Anledning af de sønderjydske Landsdeles Indlemmelse i Danmark.

I Sverige findes de tilsvarende Regler i „lag om förvärvande och förlust af medborgararätt“ af 1. Oktober 1894, i hvilken der dog er foretaget mindre Ændringer ved Love af 27. April 1906 og 7. Maj 1909.

Baade den danske Lov af 1898 og den svenske Lov af 1894 bygger paa de Udkast til Lov om Erhvervelse og Tab af Statsborgerret, som i Løbet af Aarene 1889 og 1890 var udarbejdede af Kommitterede for Danmark, Sverige og Norge. I Norge findes Reglerne derimod i „Lov om norsk statsborgerret m. m.“ af 21. April 1888 §§ 1—8, 17 og 18, dog med nogle Ændringer, der er foretagne ved Love af 27. Juli 1896, 29. Marts 1900 og 11. Juni 1906. Vel blev der i væsentlig Overensstemmelse med de skandinaviske Kommitteredes Udkast af den norske Regering i Stortingets Samling 1900—1901 fremsat et Regeringsforslag til en ny Statsborgerretslov; men af forskellige Grunde blev Forslaget stillet i Bero, indtil der paany blev fremsat Re-

geringsforslag om Emnet for Stortinget 1916. Dette Forslag, som i noget større Grad end det foregaaende afveg fra de skandinaviske Kommitteredes Udkast, blev dog ikke Genstand for Realitetsbehandling, bl. a. fordi man vilde afvente, om de herhenhørende Spørgsmaal skulde komme i et nyt Lys ved Verdenskrigen og de af denne skabte nye Forhold. Efter Verdenskrigens Slutning blev et nyt Regeringsforslag, der kun paa en Del mindre vigtige Punkter afveg fra Forslaget af 1916, fremsat for Stortinget i 1919. Over dette Forslag afgav Stortingets Justitskomité den 20. Maj 1920 en Betænkning, der med enkelte mindre Ændringer sluttede sig til Regeringsforslaget.

Imidlertid havde den svenske Regering i Begyndelsen af Maj 1920 indbudt den danske og den norske Regering til sammen med Sverige at deltage i et fælles Arbejde til at frembringe en gennemset, i Hovedsagen ensartet Lovgivning paa Statsborgerrettens Omraade. Baade den danske og den norske Regering modtog Indbydelsen, hvorhos Stortinget standsede Behandlingen af det foreliggende Regeringsforslag. Til Delegerede ved de fælles Forhandlinger udnævntes for Danmark Departementschef Fr. Martensen-Larsen, for Norge nuværende Højesteretsassessor Einar Hanssen og for Sverige Statssekretær og Ekspeditionschef